

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΠΗΛΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΠΗΛΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Οι σπηλαιολόγοι τῶν διαφόρων ἐθνῶν, συγκεντρωθέντες εἰς Valence sur Rhône τὸ 1949, δεχθέντες τὴν πρόκλησιν τῆς Comité National Français de Spéléologie, ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ ἀνακοινώσουσιν ὅτι τὸ πρῶτον Διεθνὲς Σπηλαιολογικὸν Συνέδριον θὰ λάβῃ χώραν εἰς Παρισίους τὴν 1-8 Σεπτεμβρίου 1953.

Ἡ ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Συνεδρίου ἀποτελεῖσθαι ἀπὸ ἐπίτιμα μέλη καὶ μέλη τῆς C.N.F. de Sp. καὶ Πρόεδρον τὸν κ. R. Jeannel ἐπίτιμον καθηγητὴν εἰς τὸ Παν. Μαρσεῖον καὶ ἱστορίαν, Ἀντιπροέδρους τοὺς κ.κ. N. Gasterot, P. Chevalier, R. de Joly, F. Trombe, Γεν. Γραμματεῖα τὸν κ. L. Gèze, Εἰδικὸν Γραμματεῖα τὸν κ. J. Rouire καὶ Ταμειὰν τὸν κ. R. Caché.

Τὸ συνέδριον θὰ ἐσχωληθῆ μετὰ τὰ ἑξῆς θέματα:

- 1) Υδρογεωλογικὰ καὶ Καρστικῆς Μορφολογίας
- 2) Φυσικοχημικὰ, Μετεωρολογικὰ καὶ Κλιματολογικὰ
- 3) Βιολογικὰ
- 4) Προϊστορικὰ καὶ Ἱστορικὰ
- 5) Ταξινομήσεων ἄρχων
- 6) Φωτογραφικὰ καὶ Κινηματογραφικὰ
- 7) Τεχνικῆς ἐξερευνήσεων καὶ Ὀρολογίας.

Ἐπίσης θὰ γίνουσι ἐκδρομαὶ εἰς Gausse, Πυρηναῖα καὶ Ἄλπεις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΓΓΛΙΑ

NEWSLETTER τοῦ Cave Research Group of Gr. Britain No 36 Nov.-Dec. 1951.

-G. T. Warwick. Τὰ ἐν ὑψαλογενῆ ἀβεστολίθῳ σπήλαια τῶν κοιλάδων Dove καὶ Manifold.

Ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ ἀνθρακωλιθικῷ τοῦτῳ ἀβεστολίθῳ παρατηρῶν περιοχὰς μετὰ σπανίζοντα σπήλαια καὶ ἄλλας μετὰ πολλὰ τοιαῦτα ἀποδίδει τὴν ποικιλίαν εἰς τὴν διάφορον ὄψιν τοῦ ἀβεστολίθου. Τὴν σπανιότητα ἀποδίδει εἰς τὴν εὐκόλῃαν ῥοῆς

των υδάτων διὰ πολλῶν λεπτῶν στρωσιγενῶν ἐπιφανειῶν.

Τὴν σχετικὴν ἀφθονίαν ἀποδίδει εἰς τὴν θλαρξιν ὀλίγων διακλάσεων, διὰ τῶν ὁποίων κυκλοφοροῦν τὰ ὕδατα εἰς τὰ συμπλεγέστερα στρώματα.

Τὴν σειρὰν τέλος σπηλαίων τῆς κοιλάδος Mansfield ἀποδίδει εἰς τὴν θλαρξιν ἐκαὶ ποταμοῦ κατὰ παλαιότεραν ἐποχὴν.

Γ. Μιστέρδης

NEWSLETTER, ὡς ἔνω Νο37 Jan./Feb. 1952

-E. A. Glennie. σ. 3. Ἀπόδειξις τοῦ ψόχους βάρους εἰς σπήλαια κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν παγετώνων. Διὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι τὸ νερὸ εἰς σχισμὰς τοῦ ἀφθεστολίθου, ὅταν κρήνηται, διανοίγει αὐτὸς, ἐξηγεῖ τὴν μορφολογίαν μερικῶν σπηλαίων τῆς Ἀγγλίας διὰ τῆς κήξεως νερῶν μέσα εἰς αὐτὰ μὲ τὸ ψόχος βάρους κατὰ παλαιότεραν ἐποχὴν.

-M. Hazelton. Ἐρεσις ἐν Ἀγγλίᾳ νέου εἴδους, Niphargus «Glenniei»

I. H.

ΓΑΛΛΙΑ

BULLETIN de l'Association Spéléologique de l'Est T. IV 1951 Fasc. 2

-Dreyfuss H. Ἡ ἐξερεθνησις τῶν σπηλαίων. Σημεία αὐτῆς καὶ ζητήματα προτεραιότητος. σ. 22-23.

Ὁ συγγραφεὺς παρατρῶνει τοὺς σπηλαιολόγους νὰ μὴ δισταῖουν νὰ ἐξερευνοῦν ἐν σπήλαιον ἐπειδὴ ἄλλοι προηγουμένως εἶχον ἐπισκεφθῆ αὐτὸ.

Ζήτημα προτεραιότητος πραγματικῶς ὄν ὑφίσταται εἰς τὸ κλεῖστα τῶν σπηλαίων τὰ ἔχουν ἐπισκεφθῆ καὶ ἐξερευνηθεῖ πολλοί, ἔτι ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Ἐπὶ κείνου καὶ ἔν τῶν ἄλλων ἕτεροι ἐπισκέφθησαν ἕνα σπήλαιον μὲ νέα ἐπίσκεψις εἶναι πάντοτε ἐνδιαφέρουσα καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν διαπιστώσεων τυχόν μεταβολῶν εἰς ὠρισμένα μέρη, συνελθὼν μεταγενεστέρως διαβρώσεως.

-Pelletier R. τὸ βάραθρον-σπήλαιον τοῦ Acolans σ. 29-34.

Ἀναφέρεται ἐξερεθνησις τοῦ μέχρι 1220 M. μήκους καὶ βάρους 70 M. ἣ ὁποία παρημποδίσθη, περαιτέρω λόγω τοῦ ὅτι ἡ ὄροφὴ τοῦ βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ ὀπογενοῦ ποταμοῦ, ὃ ὁποῖος ἐξέρχεται εἰς τὴν πι-

γὰν τῆς μονῆς τῶν τριῶν βασιλέων.

Groupe Spéléologique du Doubs. Βάραθρον-σπήλαιον τῆς Gaborde σ. 35-37.

Τοῦτο εἶναι ἓν τῶν πλέον ἐνδιαφερόντων τῆς περι-
οχῆς Besançon δι' αὐτὴν θαυμασίαν διακόσμησιν
του μὲ πτυχώδεις σταλακτίτας, πετρωμένας ροὰς (gours)
καὶ λεπτοῦς διαφανεῖς σταλακτίτας τῆκου macaroni.

-Groupe Spéléo Graylois. Βάραθρον τοῦ Bas du Bois.
σ. 38

Τοῦτο εἶναι διανοιγμένον εἰς τὰ ὄρια Ὀξφορδίων
καὶ Μπατονίων ἀβεστολιθικῶν στρωμάτων παρὰ τὸ
Larret.

-R. Nuffer. Βάραθρον τῶν Grands-Louches. σ. 39.

Τὸ ὄραϊον τοῦτο βάραθρον εἰς ἃ ὑπάρχουν ἀφένια
σταλακτιτῶν τῆκου macaroni, καὶ διαυγῆ κοραλλιο-
μορφῆς συγκρίματα εἶναι μᾶλλον τεκτονικῆς προελε-
σεως.

-Groupe Spéléo Jurassien. Ὑπόγειον δίκτυον τοῦ
ὄρακος Malfray σ. 41-42.

Ἐνδιαφέρουσα συμπληρωματικὴ ἐξερευνησις τοῦ
παρὰ τὸ Lens-le-Saupier σπηλαίου τοῦ Maconnay, μα-
κρᾶς ὑπογείου στοᾶς, ἥτις θεωρεῖται ὡς ἀνήκουσα
εἰς τὸ ὀρεοφυικὸν δίκτυον τοῦ ὄρακος Malfray.

Γ. Μιστέρδης

BULLETIN ὡς ἄνω. T. IV. 1951. Fasc. 3.

-A. Glangeaud et M. Dreyfus. Σπηλαιολόγοι καὶ Γεω-
λόγοι εἰς ἀναζήτησιν θάλασσης. σ. 46-47.

Αἱ ἐρευναι τῶν σπηλαιολόγων εἶναι δυνατόν νὰ ἐ-
πιτύχουν τὴν εὑρεσιν ὕδατων, ἀλλὰ διὰ τὴν κρῆσιν
τῶν ὕδατων αὐτῶν εἶναι ἀνεγκαίῃ ἀπασθῆκατε ἢ συ-
νεργασίᾳ τῶν μὲ τοὺς γεωλόγους.

-Εἰς τὸ Δελτίον ἀναφέρονται ἐπίσης ἐξερευνησεῖς
τῆς Section Vesulienne τοῦ βάραθρου Lachat, τὸ ὀ-
ρεῖον διηνοίχθη μὲ ἐκκρηκτικὴν βλήν (βάθος 40 M.)
καὶ τοῦ Eslières, βάθος 20 M.

-Επίσης τῆς Sect. de Secey-sur-Saône ἐξερευνησεῖς
εἰς τὸ βάραθρον de la Guine, παρὰ τὸ ὀρεῖον διὰ
μελλοῦσας ἐργασίας ἔκαμιν ἀγροτικὴ σπιτέκι.

-Επίσης τοῦ Gr. Sp. du Doubs, καὶ ἐξερευνησε τὸ
βάραθρον de Pont Rouge. Εἰς αὐτὸ, εἰς βάθος 50 M.
συντητήθη καλτὴ ποταμοῦ μὲ σταλακτιτικὰς ἀποθέ-
σεις.

- Έκλιση τοῦ Gr. Sp. de Montbeliard, τὸ ὄψοιον ἐξη-
ρεδύνησε μέχρι 600 μ. τὴν τρύπα de la Creuse à Dia-
pont, ὅπου μὲ ἀιφνίδιο γέμισμα ἀπὸ νερὰ ἔπνιξε τὸ
1950 τοῦς ἐξερευνητὰς του.

- Τέλος ἀνακοίνωσιν τοῦ J. Colin ἐπὶ τῆς καταστά-
σεως τῆς βότῃς τοῦ γειμάρρου des Foules, ὃ ὄψοιος
περνᾷ διὰ μέσου τοῦ σπηλαίου des Foules διὰ με-
τρῆσεως τῶν σταθμῶν τῶν νερῶν μέσα αὐτῷ.

LES CAHIERS DE SPELEOLOGIE 1952 fasc. 1.

Το Bulletin de l'Ass. Sp. de l'Est ἀπὸ τοῦ 3ου τεθ-
χους 1951 διέκοψε τὴν ἔκδοσίν του κατ' ἄνωγαν
τὴν παράδοσίν του ἢ ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω τίτλων ἔκδο-
σις, ἢ ὅσοις θὰ περιλαμβάνη θέματα σπηλαιολογικά,
ἀρχαιολογικά, προϊστορικά καὶ τῆς ὄψοιου τεχνι-
κῆς.

- Gr. Sp. Glaylois. N. Kuffer. Τὸ σπήλαιον Lunet σ. 4-5.
Τοῦτο εἶναι σπήλαιον λαβρυνοῦδὲς ἐκτεινόμενον
εἰς 200 μ. μήκος. Ἡ κατασκευὴ του ὀφείλεται εἰς ἀ-
ποκόλλησιν στρώσεων Ἀσταρτίων.

- Τὰ σπήλαια τῶν ἀλεκοῦδων, εἰς Montarlot les Cham-
plite. σ. 5-6.

Αὐτὰ εἶναι τρία καὶ συχναῖονται τόσον κολὰ ἀπὸ ἀλ-
λακοῦδες, ὥστε τὰ ἀποχωρήματά των κάμνουν κολὰ δό-
σκολον τὴν ἐξερεδύνησίν των.

- Γάλλοι πρόσκοποι. Gr. Sp. d' Audincourt. P. Beley
σ. 6-9.

Ὁ συγγραφεὺς περιγράφει τὰς ἐκτελεσθεῖσας ἐργα-
σίας διὰ τὴν ἀνεδρεσίαν πηγῶν ὕδατος διὰ τὴν πόλιν
Audincourt καὶ τὰ κέριξ της χωρῆς.

- G. Billnart. Σπηλαιολογία καὶ αἰνίγματα Ἱστορικά.
Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει πῶς διὰ σπηλαιολογικῶν πα-
ρατηρήσεων κατέστη δυνατόν νὰ εὑρεθῇ ἡ πιθανὴ το-
ποθεσία τῆς ἐπιείξεως τῆς μάχης d' Alesia κατὰ
τὸ 52 π.Χ.

- Gr. Spéléo Jurassien. Βάραθρον des Frittes σ. 17
Περιγράφεται ὁ τρόπος ἐξερεδύνησεως τοῦ ἀνωτέρω βα-
ράθρου, τὸ ὄψοιον παρὰ τὴν διην προσπάθειαν ἀκόμη
ἔχει κολλὰ ἐρωτηματικά, χωρὶς ἀπάντησιν.

ἔχει μήκος 300 μ. καὶ βάθος 60 μ.

I. Π.

ΕΛΒΕΤΙΑ

A.H.Grobet, Poteux de Saillon. STALACTITE No 1 Juillet 1951. 6.3-7

Τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἔν καὶ ἐγένοντο ἀκόπειραι ἐξερευνησεως του ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸν ἕνεκα τῶν δυσκολιῶν, καὶ παρουσιάζει.

Ἡ κρατικὴ δὴμοσεια ἐγγαιοβεελτιώσεων τῆς περιοχῆς ἐιδικιτέρως εἶχε δελεσιενδιαφέρειν διὰ τὴν ἐξερευνησίην του διὰ γεωλόγου καὶ μηχανικοῦ καὶ βωβιαισθητοῦ ἀκόμη ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ἐπεγγελῆς διαδρομῆς τῶν ὁδῶν, καὶ ἀναβλόχου εἰς Ρετσευκ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀκόπειρα ἀπέτυχε.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐργασίαν ἀναφέρεται νέα ἐξερευνησίς, ἡ ὅποια ἐπροσώρτισεν περιεσῶτερον.

Κατὰ τὴν κ. Lugeon τὸ σπήλαιον εὐρίσκειται μέσα εἰς πολλοπλόκους πτυχώσεις λεπτοπλακώδους ἀβεστολιθου.

Αἱ δυσκολίαι τῆς ἐξερευνησεως συνίστανται εἰς τὴν ὑπαρξίην πλακῶν μὲ ἐνδιαμέσους στρώσεις ὑγρᾶς ἀργίλου ἕνεκα τῆς ὁποίας εὐκόλως αὐταὶ ἀποκολλῶνται καὶ πέτουν.

I. Καταμπέλις

-P. Strinati . . . ἔξερευνησίς νέων σπήλαιων εἰς Μαρόκον. STALACTITE No 2 Aout 1951. 6.2-5

-Βάρβαρον δὲ Καρ εἰς Γουκ. Ὀλιγκὸν βάθος 40 M.

-Σπήλαιον δ' Aghel Aoudat. Τοῦτο συνεκοινωνήσε μὲ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον σήμερον διὰ μιᾶς γαλαρῆς μεταλλεῖον. ἔχει ἀφθονον σταλακτιτικὴν βλήν.

-Σπήλαιον δὲ Kas el Ma. Τοῦτο ἔχει δύο εἰσόδους, εἰς ὧν ἡ κατωτέρα εἶναι ἐντὸς ἀβεστολιθικοῦ τόφου.

-Σπήλαιον δὲ Sidi Nejbeim. Μικρὸν

-Σπήλαιον δὲ Kas el Oued. Ἰσχος 1 κλμ. Ἰνδ τῶν μαροκινῶν ἐκωρεῖται ἱερὸν. Ζοῦν ἐντὸς αὐτοῦ χιλιάδες νυκτερίδων.

Ἡ περιγραφή του συνοδεύεται μὲ σχέδιον καὶ φωτογραφίαν.

I. II.

-H. Audetat. Ν'εσα ἐξερευνησίς εἰς τὸ Creux d'Antier (Jura). STALACTITE No 3 Sept. 1951 6.3-7

Τὸ σπήλαιον αὐτὸ εἶναι λεβδρινθος ὑπεγελῶν στοῶν, διαδρόμων, αἰθουσῶν καὶ πηγαδιῶν μὲ ἀφθονον σταλακτιτικὴν βλήν.

Γενικόν χαρακτηριστικόν μέχρι -160 M., ποδ ἔχει ἐξερευνηθῆ ἕως τῶρα, εἶναι ἔτι τὰ κοιλάματά του ἀκολουθεῖν κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ἐπίπεδα στρώσεως τῶν στρωμάτων, ποδ ἔχουν κλίσιν 20° περ.

I. Καψομπέλης

-V. Lelley. Ἡ πανθς τῶν σπηλαίων τῶν νομῶν στὴν Vallorbe. STALACTITE No 4 Oct. 1951 σ. 5-10.

Εἰς τὸ ἄρθρον ἀναφέρεται ὅτι καὶ τὰ τρία εἴδη τῶν ζῶντων εἰς σπήλαια ζῶν συναντῶνται εἰς τὰ ἀνωτέρω σπήλαια, τὰ ὁποῖα ἔχουν περιγραφῆ εἰς τὴν ECHO MONTAGNIARD 4 p. 33; 6 p. 51-.

Τὰ εὐρεθέντα ζῶα ἀνήκουν εἰς τὰς ὁμοταξίας τῶν Ἀραχνιδῶν καὶ ἐντόμων καὶ τὰς τάξεις Μαλακοστράκων καὶ Χειροπτέρων.

Μερικὰ τῶν ζῶων αὐτῶν ἀπεικονίζονται εἰς σχέδια. Ὁμοίως ἀπεικονίζονται καὶ σχέδια αὐτιῶν 7 εἰδῶν νυκτερίδων.

I. II.

-Ἡ πανθς τοῦ σπηλαίου St. Julien. STALACTITE No 5 Nov. 1951 σ. 5-C

Ἀναφέρονται 9 εἴδη εὐρεθέντων σπηλαιολογίων ζῶων μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας των.

I. II.

-H. Moser Sursee. STALACTITE No 5 Nov. 1951 σ. 6-13 Ἡ παγοσπηλιά Ob Meiringen.

Ἡ παγοσπηλιά τοῦ Μαϊρίγκεν θεωρεῖται σήμερα ἡ πιδ περιττήμη σπηλιά τῆς Ελβετίας.

Βρίσκεται στὴν ἀρβεστολιθικὴ περιοχὴ τοῦ Wildhorn, εἰς ὕψόμετρο 970 M.

Τὸ βάθος τῆς εἶναι 70 M. περ.

Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ σχηματισμὸς τῶν παγετῶνων τῆς.

Ἡ θεωρία τῶν στενῶν μερῶν τῶν σπηλαίων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων κυκλοφορεῖ ταχὺ ρεῦμα ἀέρος καὶ περὶεται ψῆχος καὶ πάχος δὲν ἐφαρμόζεται ἐνεκα ἐλλείψεως εἰς αὐτὴν δευτέρας ἐξόδου, διὰ τοῦτο πρὸς ἐξήγησιν των ὁδῶν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ θεωρία τοῦ σάκκου ψύχους.

Κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτὴν τὸν χειμῶνα ὁ ψυχρὸς (βαρὸς ἐξωτερικὸς ἀέρας κατέρχεται μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς σπηλιάς καὶ διώχνει τὸν ἐκεῖ ὑπάρχοντα

θερμό αέρα. Τα νερά της βροχής και του χιονιού, που έχει λιώσει μέσα στη σπηλιά γύχονται και σχηματίζουν πάγο. Το ύψος ο κρύος αέρας εάν βαρύτερος παραμένει μέσα στη σπηλιά και επακολουθεί σιγά σιγά εξίσωσις της θερμοκρασίας του με τον εξωτερικό θερμό αέρα, οπότε πάνω από το σάκκο του ψύχους σχηματίζεται όμιχλος.

Η θεωρία αυτή του σάκκου ψύχους στηρίζεται στα δεδομένα των καταμετρήσεων της θερμοκρασίας μέσα στη σπηλιά.

Τό γεγονός ότι το φαινόμενο του σχηματισμού πάγου με τις ίδιες συνθήκες δεν παρατηρείται άλλοι δεικνύεται από ότι: 1) Ότι η περιοχή όπου βρίσκεται η σπηλιά καθίσταται είναι σκεπασμένη με δάσος, που διατηρεί ψύχος και κατά τις θερμότες ημέρες του άρους 2) έχει αρκετό μέγεθος (2000 μ² περί.) 3) η επικαινότητα του εξωτερικού με το εξωτερικό γίνεται με σχετικά μακρούς και στενούς διαδρόμους και 4) Ότι η σπηλιά περιβάλλεται με απομονωτικό στρώμα εδάφους, δυσθερμαγωγό.

Δ. Οικονομικός

L'ECOMO MONTAGNIARD No 2 σ. 18.

Η Soc. Autonome de Spéleologie αναφέρει την διανομή του δεκτίου της κατά το 1951 και την εμφάνισιν των εργασιών της του λοιπού εις τας σελίδας του ανωτέρω περιοδικού.

Δίνει την πληροφορίαν ότι έγινε διαδρυσις του παρόντος Chevrier εις ύψωσιν μέχρι βόθους 357 M. ως και όρεκτολογικώς, βιολογικώς και βακτηριολογικώς μελέτες.

1. Καψαμπέλης

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

THE N.S.S. NEWS Vol. 9 Nov. 1951 No 11

-Ch. E. Fort Τρις έτη έρευνήσεων εις το νεοευρεθέν σπήλαιον Higgenbotham.

Μέχρι σήμερα έχει έρευνηθή εις μήκος 200 ύαρδ. Χαρακτηριστικά έντός αυτού είναι μία στήλη 7 M. έν λευκού ύψους, ένας καταρράκτης και δύο είσοδοι.

-A. Lange. Το σπήλαιον Palmer εις Sequoia Park.

Αποτελείται από 3 θαλάμους χαρακτηριστικά δια-

κοσμημένους διὰ στιλακτιτών.

Ἐπίσης χαρακτηριστικὰ ἐντὸς αὐτοῦ εἶναι αἱ εἰς μικρὸν βάθος μωμιτοποιημένοι μοσφαί ζῶον, ὡς καὶ αἱ εἰς τὸν τρίτον θάλαμον στρώσεις σάδας, μαρμάρου καὶ τὰ σφόδρα γρανίτου.

-D. Bishop. Τὸ σπήλαιον Big Run.

Ταῦτα εἶναι κυκλωτέρως, ἐπικλινῶς καὶ τετρατίξε-ται εἰς κρημνόν.

-Th. C. Barr, Jr. Ἐξαρθήσεις τοῦ σπηλαίου τῆς μαγικῆς λίμνης.

Τὸ σπήλαιον εἶναι διανοιγμένον ὑπεράνω γραβίτου, ἐντὸς Δεβοναίου ἀρθεστελίτου.

Ἡ Πηλοσόδος του εἶναι μεταξὺ μεγάλων τεμαχῶν κροματίων. Ἡέχρι 100 πεδῶν δὲν φαίνεται νὰ τελειώ-νη πρὸς τὸ κερδόν.

N. Αἰγινίτης

ΙΣΠΑΝΙΑ

SPELEON Tomo II 1 Dec. 1951 Num. 4. Laboratorio de Geologia. Oviedo.

-Jose M. Thomas Casazuzne καὶ J. Montoriol Pous. Τὰ καρστικά φαινόμενα τῆς Παρελλέτα (Μινέρκα), σ. 191

Ἡ εἰς τὰ δυτικώτερα τῆς Μινέρκας καρστικὴ περιοχὴ τῆς Παρελλέτας συνίσταται ἐκ Μειοκαινικῶν ἀρθεστελίτων, κροκαλοκαγῶν καὶ μελίστες.

Κατὰ τὰς πρώτας φάσεις τῆς διαμορφώσεως τῶν σπηλαίων τῆς περιοχῆς ταύτης ἡ παράκτιος γραμμὴ ἐδρλεκετο μακρότερον καὶ χαμηλότερον ἢ νῦν, διὰ τοῦτο τὰ σπήλαιά της ἐλειτοθργούν ὡς τυπικὸι καρστικοὶ μηχανισμοὶ μὲ ἐξιδέγους ἀπογέλους πεταμοδς.

Ὅταν ὅμως ἡ παράκτιος γραμμὴ μεταβῆτῃ ἐγγύτερον καὶ ἀψηλότερον, τὰ βαθύτερα μέρη τῶν σπηλαίων κατεκλήσθησαν ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ἐκδοκίμα λειτουργοῦν ὡς μικροῦ ἐνδιαφέροντος ἀποχετευτικοὶ ἀγωγοί.

-N. Lloris Llado Ἐπὶ φαινομένων τινῶν καταπτώσεων καὶ κατολισθήσεων ἐν ταῖς σπηλαίοις. σ. 217

Ὁσυγγραφεὺς παρατηρῶν ὅτι τὰ ἐκ καταπτώσεων ὄλιγα καὶ ἐν ταῖς σπηλαίοις ἐνίστατο συκολληθέντα κατὰ περιόδους διέκρινε ταῦτα: 1) εἰς συκολληθέντα δι' ἀργίλου ἄνευ συνοχῆς 2) εἰς συκολληθέντα δι' ἀρθεστελιτικῶν χημικῶν ἀποθέσεων, ἅτινα εἶναι συμπαγῆ

καὶ 3) εἰς συγκολληθέντα ἐπιφανειακῶς ὑπὸ σταλαγμιτικῆς ὕλης, ἅτινα μερικῶς εἶναι συμπαγῆ.

Ἡ ἀνωτέρω συνσχῆ τῶν πετρωμάτων μεταβάλλεται συχνὰ ἔνεκα νεωτέρων πτώσεων ἢ ὀλισθησέων.

-Fer. Termes Angles. Σηθαιολογικὸς κατάλογος τῆς περιοχῆς San Llorens del Munt-Serra del Obac (ἐπὶ Βαρκελώνης), σ. 225

Ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν σὺνταξιν τοῦ καταλόγου τοῦτου κάμει χρῆσιν σχετικῶς πολυπλόκου συστήματος, ἥτοι: δίδει ἓνα ἀριθμὸν εἰς ἕκαστον σπῆλαιον μιᾶς περιφέρειας 01,02 κλπ. Εἰς ἕκαστην περιφέρειαν μιᾶς περιοχῆς δίδει ἐπίσης ἓνα ἀριθμὸν 01,02 κλπ. Εἰς ἕκαστην περιοχὴν μιᾶς μεγάλης διοικητικῆς περιοχῆς (νομοῦ, ἐπαρχίας κλπ.) τρίτον ἀριθμὸν 01,02 κλπ. Εἰς τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην δίδει ἓν γράμμα τοῦ ἀλφαιβήτου.

Τοιοῦτοτρόπως ἕκαστον σπῆλαιον ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός του τοῦ τύπου του (Βάραθρον κλπ.) λαμβάνει καὶ ἓνα σὺνθετον ἀριθμητικὸν προσδιορισμὸν.

Γ. Μιστάρδης

Jordi Toriol Pons. Κλειεὶς διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν τύπων κλαστικῆς ὀρογενεῖς μορφολογίας. σ. 235-237

Ὁ συγγραφεὺς δίδει κατάλογον τῶν μορφολογικῶν τύπων τῶν κλαστικῶν ὀρογένεων τῶν σπηλαίων, εὖς κατατάσσει καθ' ὁμάδας ἀναλόγως τοῦ τρόπου διαμορφώσεως.

Ὅβτω διακρίνει: 1) Μηχανοκλαστικὸν τῆπον 2) Νεομηχανοκλαστικὸν, 3) Βαροκλαστικὸν, 4) Χημικοκλαστικὸν 5) Νεοχημικοκλαστικὸν καὶ 6) Γλυπτοκλαστικὸν.

Γ. Μιστάρδης

ΙΤΑΛΙΑ

Cyril Sankey Fox. Χρησιμοποίησις τῶν ραδιενεργῶν ἰσοτόπων διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς κίνησεως τῶν ὀρογενῶν ὁδῶν. Siena e Lavoro IV No10 Firenze 1951 σ. 51-55.

Εἰς ἀπόστασιν 60-70 χλμ. ΝΑ τοῦ χωριου ἐν Αἰγούκτῳ εὕρεσκαται ἐν τῇ ἐρήμῳ ὄρειον λεκανοπέδιον (Vadi-Raijan), τὸ βαρύτερον μέρος τοῦ ὄρους προτίθενται νὰ μεταβάλλων εἰς δεξιὰ μὲν ἕνα μέρος.

Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τοῦτο πρέπει τὰ κάτωθι τῶν ἔμμων, αἵτινες καλύπτουν τὰ βαρύτερα αὐτοῦ στρώμα-

τα να είναι αδιάβροχα, ώστε να μη διεισδύη τὸ ὕ-
δωρ εἰς βάθος.

Ὁ συγγραφεὺς ἐκθέτει πῶς διὰ τῆς παρακολούθησε-
ως τῶν ραδιενεργῶν ἰσοτόπων, ὀγκῶς ἄμμου καὶ ἀλα-
τοδωνάποκριμάτων κατόλιπ σχετικῶς πειράματος, με-
χρησιμοποίησιν πρὸς τοῦτο μιᾶς πῶν πηγῶν τοῦ λε-
κανοπέδιου, διεπίστωσαν ὅτι τὰ ὕδατα δὲν εἰσδύουν
εἰς βάθος ἐπομένως τὸ κάτω τῶν ἄμμων στρῶμα εἶ-
ναι ἀδιάβροχον.

Γ. Μιστάρδης

RASSEGNA SPELEOLOGICA ITALIANA, III 1951 Fasc.
4. Copo.

-Walter Mauceri. Μελέτη τοῦ σπηλαίου Radriciano.
σ. 111-116

Τὸ σπήλαιον τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν βαυτεῶν (220 M.)
τοῦ Τερρεσταίου Κάρσι.

Ἡ εἰσόδος τοῦ εἰς ὕψος 368 M. εἶναι ἐν Ἠοκαίνῃ
ἀσβεστολίθῳ, ἐνῶ τὸ μεσαῖον καὶ κατώτερον μέρος
τοῦ ἐν ἀνωκρατινικῷ.

Ἀπὸ γενετικῆς ἀπόψεως ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ τοῦτο
ἀνάστροφον, ἴσως ἀρχικῶς ἐνευ ἐλικαινωπίας μετὰ
τοῦ ἐξωτερικοῦ, σχηματισθὲν διὰ διεισδύσεως ὑδάτων
ἐπὶ ὑπερκείμενου τότε τῶν ἠοκαίνικῶν ἀσβεστολίθων
στρώματος φλόσχου καὶ εἴτα διακοίξεως μέχρι τῆς
ἐπιφανείας.

Γ. Μιστάρδης

-E. Coddé. Τὸ τοπογραφικὸ σχέδιον τῶν σπηλαίων. σ. 117
Δι' αὐτὸ προτείνεται ἐντὶ τῆς κυλίνδρου, μετρικῆς ταινί-
ας καὶ ἐνίστε κλινομέτρου, τὴν χρῆσιν πινακίδος ὑ-
παίρου μικρῶν διαστάσεων μὲ τηλεμέτρον καὶ κλινο-
μέτρον.

I. II.

-J. Montoriol Pous. Ἡ διεργασία κλαστικῆ διαμόρφω-
σις. σ. 119-129

Ὁ συγγραφεὺς διαχωρίζει τὴν μορφολογίαν τῶν σπηλα-
ίων, ὡς καὶ τῶν ἀποθέσεων (βλ. ἀνωτέρω) εἰς τρεῖς
τύπους: α) τὴν Γλυπτογενετικὴν, β) τὴν λιθογενετικὴν
καὶ γ) τὴν κλαστικὴν.

Τοῦ κλαστικοῦ διακρίνει: συναρτῆσει ἀπασβεστόσεως +
τῆς ἐνεργείας τῆς βαρύτητος τὸν Χημιοκλαστικὴν
συναρτῆσει διαβρώσεως + ἀπασβεστόσει + ἐνεργεία βαρύ-
τητος τὸν Γλυπτοκλαστικὴν συναρτῆσει διαβρώσεως +

ένεργεια βαρβήτητος τὸν βαροκλαστικὸν καὶ συναρτη-
σει ἀνεξαρτήτου κινητικῆς ένεργείας τὸν λιχανο-
κλαστικὸν.

Εἰδικῶς εἰς τὸν λιχανοκλαστικὸν τρόπον τὰ κλαστι-
κὰ ὄλικα παρουσιάζουν διάταξιν κανονικῆς ἀποθέ-
σεως. Εἰς τοὺς ἄλλους τρόπους ἢ διατάξεις εἶναι χα-
ώδης.

Γ. Μιστάρδης

-Cl. Delamare Debouteville καὶ Gisin. Σηλαιόβις
Collemboles τῆς Λομβαρδίας ἀπὸ συλλογὴν τοῦ κ.
M. Raven. σ. 133-136

Κατὰ τὴν σκευδὴν αὐτὴν ἀνεγνωρίσθησαν διαφορὰ νέα
νέα εἴδη ἐν Ἰταλίᾳ.

Ι. Π.

-Arn. Sartorio. Σηλαιία τῆς κοιλάδος Urio. σ. 137
Ο συγγραφεὺς περιγράφει τρεῖς σηλαιία τὰ La Tro-
na (Bucco de la Tonda), Urio καὶ Bus del Pissireul.
Εἰς τὸ πρῶτον ἐπειδὴ εἶχον εδρεθῆ ὅστᾳ ἀνθρώπινα
(πρωϊστορικὰ) διενήργησε ἀνασκαφὰς διαπιστώσας 4
ὄρτζοντα. Εἰς τὸν ἑξῆς ἐκ τῶν κάτω ὄρτζοντα
ἀνευρέθησαν ὅστᾳ σηλαιίαις ἀρκτεῦ εἰς τοὺς ὄδο
τελευταίους δὲ Geotrupes Pyrenacus splendens.

Γ. Μιστάρδης

-L. Boldori. Ἰδέμα τῆς Trechini. σ. 141
Συγκριτικὴ σκευδὴ δειγμάτων ταύτης ἐκ διαφορῶν
σηλαιῶν τῆς Ἰταλίας.

Ι. Π.